

Det er himmelske legemer og jordiske legemer. Men de himmelske har én herlighet, og de jordiske en annen. 1Kor 15: 40.

Det er som om apostelen vil si: Se den uendelige variasjonen i Guds skaperverk! Det er jo en stor forskjell bare mellom de jordiske legemene. Hvor mye større må ikke da forskjellen være mellom de jordiske og de himmelske legemene. Mellom trærne, steinene og metallene o. s. v her på jorden, og derimot alt det som solen, månen og stjernene er sammensatt av.

Ja, selv mellom disse himmelske legemene innbyrdes er det stor forskjell. «Det er én glans fra solen, en annen glans fra månen og en annen glans fra stjernene. For én stjerne skiller seg fra en annen stjerne ved sin klarhet».

Her får vi en anelse av det uendelige mangfoldet i Guds skaperverk! Frykt ikke, «du dåre»! Hvordan kunne du tro Gud skulle stå rådløs for hva slags legemer han skal gi oss i oppstandelsen?

Uansett hvilke egenskaper forøvrig våre nye legemer skal få, så vil de helt sikkert passe fullkomment inn i den nye verden vi da skal leve i, og for de evner våre sjeler der skal ha. De legemene vi har her er skapt for de sjelsevnene vi nå har, og for den verden vi nå lever i. Og alle dyrenes legemer er skapt for de instinktene Gud har gitt dem, og for det element de skal leve i. Som fiskene i vannet, fuglene i luften, dyrene på jorden eller marken i jorden.

I enkelte tilfeller ser vi også et levende vesen går over fra ett element til et annet. Det begynner dermed liksom et nytt liv i en ny verden. Da ser vi med våre egne øyne hvordan det også får ett nytt legeme, tilpasset den nye tilstanden. Det gjelder f. eks. silkeormen. Først arbeider den i trær og på bladene. Når den så skal få friheten og fly rundt om i luften, da utrustes den med et nytt legeme med vinger, som passer for dens nye element.

De fleste av oss vet at alle sommerfuglene som nå svever rundt i luften, tidligere har vært larver som krøp rundt på jorden og plantene. Og her, i larven og den forvandlingen som senere skjer med den, har Skaperen gitt oss et spesielt bilde på mennesket. La oss se nærmere på dette bildet.

Silkeormen som lager den vakre silken synes vel å være et litt edlere slag enn f. eks. kålormene og andre larver, men er likevel bare elendige kryp rundt om i trær og på jorden. Men akkurat for disse elendige krypende vesenene har Gud altså skapt en herligere framtid. Når silkeormens arbeidstid er slutt og kålormen ikke lenger skal krype rundt i støvet, skjer det en underlig forvandling med dem. Da legges de i en slags likkiste. Et lite svart skall bygger seg opp rundt dem. Og der ligger de nå i dvale over vinteren.

Men når det så blir vår, og solen begynner å vekke opp den stivnede naturen til liv igjen, da kommer denne tidligere ormen fram fra skallet i en ny skikkelse, for å innta en verden som er ny for den. Nå skal den ikke lenger krype rundt i støvet eller på kålbladet o. l. Nå skal den fryde seg i frihet oppe i luften og det herlige sollyset. Og maten skal den nå finne i det fineste i blomstene. Derfor har den nå fått vakre og lette vinger i de skjønneste farger. Med dem stiger den opp over jorden og svever fritt rundt i luften.

Hvem kjenner ikke her igjen vår Fars tale til oss i Skriften? Ser vi ikke hvordan han her har gitt oss et bilde der vi ser vår Fars tanker og hensikt med oss?

Her på jord er vi bare skrøpelige ormer og kryp. Men er likevel skapt for et helt annet liv. Vi har en stor forvandling i vente. Når vår prøvetid er slutt, og vi ikke lenger skal krype rundt i støvet, skal alle som er blitt én ånd med ham som kom fra himmelen, også av ham bli forflyttet til en ny verden. Der skal vi, herliggjort og frelst, få fryde oss i det evige sollyset vi møter når vi ser opp mot hans nådes åsyn.

Med nye, forklarede sanser skal vi drikke oss gledes drukne på den visdom, kjærlighet og nåde som nå åpenbares hos Gud og Lammet. Og dette at vi er bestemt til å flytte over til en ny verden, er vel kanskje en av de viktigste årsakene til at vi skal få nye legemer, og ikke bare fortsette som ånder uten legemer (som tilstanden er mellom døden og den siste dommen).

Da skal vi jo flytte til en ny verden, langt mer fullkommen og herlig enn den falne verden vi lever i nå. En verden hvor «døden ikke skal være mer, heller ikke sorg eller gråt eller smerte skal være mer, – for de første ting er blitt borte», «men Guds og Lammets trone skal være der, og hans tjenere skal tjene ham, og de skal se hans ansikt».

Guds verk blir aldri mindre og mindre, men alltid større og større i sin fullkommenhet. Og i denne nye verden skal han virkelig la sin visdom, godhet og makt åpenbares langt sterkere for oss enn han har gjort i den onde verden vi lever i nå.

Derfor er det også nødvendig at vi da har legemer med slike sanser som er tilpasset denne nye verdenen. Som gjør oss i stand til å kommunisere med denne, fatte, motta og nyte den fullkomne kunnskap vi der får om vår herlige Skaper.

Da skal «hans evige kraft og hans guddommelighet, dette usynlige Guds vesen, kjennes ut fra de gjerninger Gud har gjort». Og der vil hans gjerninger vise seg uendelig mye større og mer fullkomne enn alle dem vi har sett her i denne verden, i dette vårt barndomshjem. Her ble alt Guds verk så forkludret og tåkelagt av synden.